

רע"פ 3785/15 - גבי חכים נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3785/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

גבי חכים

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 17.5.2015, בעפ"ת 41728-01-15, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד; בקשה מתאריך 1.6.2015 לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל שהושת על המבקש

בשם המבקש:

עו"ד אילון אורון

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 41728-01-15 (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), מיום 17.05.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 3056-12-13 (כב' השופט י' צימרמן - סג"נ), מיום 11.12.2014.

לצד הבקשה הנ"ל הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש, וזאת עד להכרעה בבר"ע.

אביא עתה את הנתונים הרלבנטיים להכרעה בבקשה.

הרקע לבקשה

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, שבו נטען כי במהלך נסיעתו ברכב הוא התבקש לעצור בצד הדרך על ידי שוטר, לאחר שנצפה מתעסק עם מכשירו הסלולרי תוך כדי נהיגה. במהלך עיכובו של המבקש, השוטר הבחין במספר סימנים שהובילו אותו לחשוד שמא המבקש מצוי במצב של שכרות, וביניהם: צבע אדום בעיניו של המבקש, דיבור מהיר ורעידות ברגליו. נוכח החשד האמור נדרש המבקש למסור בדיקת שתן, אך הלה סירב לעשות כן בטענה כי הוא עישן סם מסוג חשיש מספר שבועות לפני כן, והוא חושש שהדבר יופיע בבדיקת השתן.

3. בשל המעשים שתוארו לעיל המבקש הורשע על ידי בית המשפט לתעבורה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של נהיגה בהיותו שיכור מכוח סירובו למסור דגימת שתן (עבירה לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(4) ו-64ד לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה)). בעקבות הרשעה זו – השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים (תוך הפעלה של 7 חודשי מאסר על תנאי שהושתו עליו במסגרת הרשעה קודמת בנהיגה בשכרות – מהם 4 חודשים בחופף לעונש, מושא בקשה זו, ו-3 חודשים במצטבר), מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על גזר הדין הנ"ל, אך ערעורו נדחה. מכאן הבקשה שלפניי.

טענות המבקש

5. המבקש טוען כי עניינו מצדיק מתן רשות ערעור והפחתה של תקופת מאסרו כך שניתן יהיה לרצותה בדרך של עבודות שירות. טענתו המרכזית של המבקש הינה כי במסגרת גזר הדין שניתן בעבר בעניינו, שבגדרו הושת עליו עונש המאסר על תנאי, אשר הופעל בהליך הנוכחי על ידי בית המשפט לתעבורה – הוא לא הוזהר, כנדרש, לשיטתו, מפני האפשרות שעונש המאסר על תנאי יופעל, כלשונו: "בגין עבירת סירוב, בה הורשע במקרה דנן". המבקש סבור כי מדובר בסוגיה משפטית משמעותית, המהווה עילה לערעור ב"גלגול שלישי", בהתאם להלכה שנקבעה בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה).

עוד טוען המבקש כי בית המשפט לתעבורה שגה משהחליט לגזור את דינו מבלי שנערך בעניינו תסקיר של שירות המבחן לפני כן, אף שלא היתה חובת עריכת תסקיר בנסיבות דנא.

לבסוף, טוען המבקש כי נסיבותיו האישיות מצדיקות הקלה בעונשו, כך שלא יאלץ לרצות מאסר מאחורי סורג ובריח.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה – הגעתי למסקנה כי דינה להידחות, שכן היא איננה מקימה עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". הנימוקים למסקנתי האמורה יובאו מיד בסמוך.

7. בהתאם להלכה – רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק כאשר מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: הלכת חנין חיפה; רע"פ 4515/07 אבו שוב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)), או במידה שמתגלה אי-צדק בולט, או כאשר מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015)). במיוחד חל כלל זה, כאשר מדובר בבקשה למתן רשות ערעור על חומרת העונש (ראו, למשל: רע"פ 1108/15 שעאבנה נ' מדינת ישראל (24.2.2015); רע"פ 1078/15 קרק נ' מדינת ישראל (15.2.2015); רע"פ 11/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.1.2015)), ובעניינינו זו מטרת המבקש (פיסקה 16 לבקשה).

8. כאמור, טענתו העיקרית של המבקש הינה שעניינו מעלה שאלה עקרונית הנוגעת לסמכותו של בית המשפט להפעיל בנסיבות דן את עונש המאסר על תנאי, שהושת עליו בגין הרשעה קודמת. המבקש טוען כי בית המשפט לתעבורה שגה בעשותו כן, הואיל ש"עבירת סירוב" אינה נכללת, לשיטתו, בגדר העבירות שנקבעו בגזר הדין שניתן במסגרת הרשעתו הקודמת, ככאלה שעלולות להוביל להפעלתו של המאסר על תנאי. כפי שיובהר להלן – דין טענה זו להידחות.

9. תחילה אציין כי הטענה הנ"ל לא הועלתה על ידי המבקש בפני הערכאות הקודמות, וזאת בניגוד לכלל השולל, בעקרון, את האפשרות להעלות טענות חדשות במסגרת בקשת רשות ערעור בפני הערכאה השלישית (ראו: רע"פ 162/05 קנייבסקי נ' ויסוצקי, פיסקה 9 (27.02.2007)). המבקש עצמו מצוין בבקשתו כי מדובר ב"טענה חדשה", אך סבור שאין לדחותה על הסף, ובהקשר זה הוא מפנה ל-רע"פ כהן נ' מדינת ישראל (16.10.2012) (להלן: עניין כהן), שבו נתקבלה טענה שהועלתה לראשונה בפני בית משפט זה בשבתו כערכאת ערעור ב"גלגול שלישי". ברם, אין בפסק הדין האמור כדי לסייע למבקש בנסיבות שבפניי. בעניין כהן הצדיק בית המשפט את קבלת ה"טענה החדשה" באופן הבא:

"העלאת טענה משפטית חדשה אינה מעוררת קושי פרקטי בבחינתה. הקושי המתעורר במסגרת סוג זה של שינוי חזית נובע מעקרונות היסוד של השיטה, על פיהם לא ניתן לנהל את ההליך המשפטי מחדש בערכאת הערעור ... יחד עם זאת, לא פעם מתעוררת השאלה המשפטית בעקבות פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וברי, כי במצבים מסוג זה לא יהיה קושי להעלותה בפני ערכאת הערעור".

(שם, בפיסקה 16 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן; ההדגשה שלי – א.ש.).

10. "הטענה החדשה", שהועלתה בענייננו על ידי המבקש איננה נכנסת בגדר אותו חריג שצוין בעניין כהן, שכן אין מדובר בסוגיה שהתעוררה בעקבות פסק דין של בית המשפט המחוזי, אלא היא נוצרה עוד בגדר דין של בית המשפט לתעבורה. הנה כי כן, לא מצאתי הצדקה ראוייה לכך שטענתו המרכזית של המבקש לא הועלתה בפני ערכאת הערעור, ועל כן מן הראוי לדחותה על הסף.

11. למעלה מן הדרוש, אציין כי נראה שדין הטענה להידחות גם לגופו של עניין. המבקש הורשע בעבר, כאמור, בגין עבירה של נהיגה בשכרות. במסגרת גזר הדין באותו עניין, שניתן על ידי בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן) בפ"ל 476/08, מיום 14.04.2011 - הושת עליו, בין היתר: "עונש של מאסר לתקופה של 7 חודשים וזאת על-תנאי למשך 3 שנים התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה פסילה".

מגזר הדין הנ"ל עולה בבירור כי המבקש הוזרר כי במידה שהוא יעבור עבירה נוספת של נהיגה בשכרות יש יסוד להניח כי יופעל עונש המאסר על תנאי שהושת עליו. ואכן, במסגרת התיק הנוכחי הורשע המבקש באותה עבירה, ובכך הוא נמצא מפר את התנאי שנקבע במסגרת גזר הדין בהרשעתו הקודמת. על פי הוראת סעיף 64ד לפקודה, סירובו של המבקש למסור בדיקת שתן, איננו מהווה עבירה אחרת, כפי שנטען על ידי המבקש, שאותה יש לציין במסגרת העבירות שעשויות להוביל להפעלתו של עונש המאסר על התנאי. אלא, מדובר בחזקה בלבד לפיה המבקש נהג בשכרות, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודה האמורה. משמעות הדבר הינה שהפעלת עונש המאסר על תנאי שהושת על המבקש בגין הרשעתו בעבר - נעשתה כדין, לאחר שהמבקש הורשע בביצוע "עבירה נוספת", וזאת בהתאם לסעיפים 52(ב) ו-55(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

12. לא מצאתי גם ביתר טענותיו של המבקש עילה למתן רשות ערעור כאן, שכן טענות אלה כבר נדונו בפני שתי הערכאות הקודמות, והן אינן מעלות שאלות עקרוניות, או חשש לעיוות דין. זאת ועוד, בהתחשב בעברו התעבורתי של המבקש, הכולל 15 הרשעות קודמות, לרבות בעבירה של נהיגה בשכרות, כפי שצוין לעיל, וכן בעברו הפלילי, הכולל הרשעות בעבירות סמים - אינני סבור כי יש בעונש שהושת עליו משום סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בנסיבות, שעשויה להצדיק העתרות לבקשה שלפניי (והשוו: רע"פ 3904/13 מוסה נ' מדינת ישראל (29.07.2013); רע"פ 8707/13 חן נ' מדינת ישראל (23.04.2014)).

13. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה למתן רשות ערעור נדחת והבקשה לעיכוב ביצוע מתייתרת. על המבקש להתייבב לריצוי עונש המאסר שהושת עליו, ביום 10.6.2015, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ' בסיון התשע"ה (7.6.2015).

ש ו פ ט

